

jim vznikají z nedovoleného provozování jejich děl. Nejde zde o společné provozování k prospěchu členů společenstva, nýbrž o novou a samostatnou výdělečnou činnost společenstva samého. Ani námitka, že společenstvo podobného druhu jest již zapsáno v rejstříku obchodního soudu v Praze a že podobná společenstva existují i v jiných státech, nemůže učiniti usnesení předchozích soudů zřejmě nezákonnými. Žádost stěžovatelů o zapsání společenstva jest posuzovati docela samostatně a, nevyhovuje-li povaha společenstva, jest ji zamítnouti, bez ohledu na to, zda nějaké jiné společenstvo snad odchylným postupem bylo zapsáno. Mimo úvahu musí zůstatí ovšem ustanovení jiných zákonodárství a jediné jest se řídití ustanoveními zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jímž společenstvo, stěžovateli osnované, nevyhovuje.

Čís. 2606.

Nabyvatel obchodu nemůže jej vésti dále pod firmou, obsahující pouze část dosavadní firmy. Zejména není přípustno, by obchod, převzatý od společnosti s r. o., byl nadále s vypuštěním dodatku společnost s r. o. veden pod firmou společníka, vyskytovaného se ve firmě společnosti.

(Rozh. ze dne 9. května 1923, R I 412/23.)

Opovídatelé koupili od firmy: »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.« podnik a domáhali se se svolením prodatelů zápisu firmy »Sch. a M.«. Rejstříkový soud zápis povolil, rekursní soud opověď zamítl. Důvody: Dle opovědi koupili opovídatelé od firmy »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.« podnik a svolili zástupci této firmy, by podnik ten dále byl veden pod firmou Sch. a M. Tuto firmu opovídatelé však dle čl. 22 obch. zák. dále vésti nemohou, poněvadž firma toho znění v rejstříku obchodním zapsána není a v něm přichází toliko firma Sch. a M., společnost s r. o. ve V. Opovězená firma byla by za tohoto stavu věci firmou novou, neodpovídala by však skutečným poměrům, poněvadž majiteli této firmy nejsou Sch. a M. Poněvadž dle čl. 22 obch. zák. vésti lze dále firmu jen tehdy, když nabude se podniku pod onou firmou vedeného a v tomto případě o převod takové staré firmy se nejedná, neboť firmy Sch. a M. v rejstříku není, jest návrh na zápis této firmy v zákoně neodůvodněn a tudíž nepřípustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle čl. 22 obch. zák. jest v případě nabytí obchodu již zavedeného, tu jsoucího, dovoleno, vésti jej dále pod dosavadní firmou, totiž pod celou, úplnou firmou touto, nikoliv pod firmou, jež obsahuje toliko část znění firmy dosavadní. Stěžovatelé nechtějí vésti obchod pod firmou dosavadní »Sch. a M., společnost s r. o. ve V.«, nýbrž pod firmou »Sch. a M«, což jest jen částkou znění dosavadní firmy a tedy musí býti pokládáno za firmu novou, od dosavadní firmy rozdílnou. Mínění stěžo-

vatelů, že slova »společnost s r. o.« jsou jen doložkou, netvořící součástku firmy, jest mylné, neboť podle druhého odstavce Šu 5 zákona o společnostech s ručením omezeným ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. musí firma společnosti s r. o. obsahovati dodatkové označení »společnost s r. o.« a tedy tento dodatek jest podstatnou součástíku znění firmy. Stěžovatelé jsou si toho vědomi, že nesmějí užívati celé dosavadní firmy »Sch. a M., společnost s r. o.«, poněvadž by tímto zněním firmy bylo obecenstvo klamáno v příčině formy obchodní společnosti; proto vylučují ze znění této dosavadní firmy slova »společnost s r. o.«, ale tím tvoří, jak již bylo uvedeno, firmu novou a tuto nesmějí vésti, poněvadž tomu brání jasné a určité znění čl. 17 obch. zák. Dřívější firma »Sch. a M.« byla v obchodním rejstříku již v prosinci 1917 vymazána. Usnesení soudu rekursního vyhovuje tedy věci i zákonu, na čemž ničeho nemění prohlášení správní komise pro obchodní a živnostenskou komoru v Praze ze dne 14. prosince 1922, že nemá námitek proti zamýšlené změně, poněvadž jde o starou, zavedenou firmu.

Čís. 2607.

Promlčení nároku na náhradu škody počíná teprve, je-li vědomost poškozeného o nároku a jeho rozsahu úplná.

V tom, že nedospělý venkovan, překročuje jízdní dráhu, nezachoval se zcela dle uličního řádu hlavního města, nelze ještě spatřovati jeho spoluzavinění na úrazu, jenž vozidlem byl mu při tom způsoben.

Kdo překračuje jízdní dráhu, jest oprávněn, předpokládati, že řidiči vozidel dbají předpisů uličního řádu, a dle toho se zaříditi.

(Rozh. ze dne 9. května 1923, Rv I 29/23.)

Žalobce, 11letý venkovan, přecházel 9. srpna 1920 živou třídou hlavního města, při čemž byl zachycen automobilem žalovaného, jedoucím po nesprávné straně ulice, a těžce poraněn. Žalobu o náhradu škody uznal procesní soud první stolice zcela, odvolací soud z polovice co do důvodu po právu. Nejvyšší soud obnovil k žalobcovu dovolání rozsudek prvního soudu a nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení spatřuje žalovaný v tom, že odvolací soud odmítl námitku promlčení dle Šu 6 a) zákona ze dne 8. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. Vadnost právního názoru odvolacího spatřuje dále v tom, že druhá stolice šestiměsíční lhůtu tohoto předpisu považuje za promlčecí, ale pak uvádí v závorce »preklusivní«. Sběhlý poklesek nemůže ničeho měniti na tom, že odvolací soud považuje tuto lhůtu správně za promlčecí, jak to vyplývá zřetelně z jeho důvodu, takže nebylo potřeby z tohoto nedopatření těžiti. Dle Šu 6 shora cit. zák. promlčuje se nárok z náhrady škody v šesti měsících ode dne, kterého poškozený nabyl vědomosti o škodě a o osobě, škodou povinné. Vědomost o škodě a jejím rozsahu musí býti úplná. Jest přirozeno, že žalobce, ani jeho zákonitý zástupce nemohl míti o pravém rozsahu